

○ คำสั่ง

(ด. ๒๑)

คำร้องที่ ๔๗๑/๒๕๕๙
คำสั่งที่ ๖๙๙/๒๕๕๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง { นางกชพร จันทรเพ็ญ

ผู้ฟ้องคดี

{ สถานีดำรงจรรยาบรรณทั้งสองห้อง ที่ ๑
พนักงานสอบสวนสถานีดำรงจรรยาบรรณทั้งสองห้อง
(พันตำรวจโท สุบรรณ อธิเศรษฐ์) ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (คำร้องอุทธรณ์
คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๒๘/๒๕๕๘
หมายเลขแดงที่ ๗๒๖/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นภรรยาโดยชอบ
ด้วยกฎหมายของพันตำรวจโท นิรุช จันทรเพ็ญ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจาก
การที่ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๘/๒๕๕๗
กรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีมติไม่รับเรื่องกล่าวหาของ
ผู้ฟ้องคดีไว้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและได้มีหนังสือแจ้งการยุติเรื่องร้องเรียนของ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร้องเรียนเกี่ยวกับการที่ผู้บังคับบัญชาของพันตำรวจโท นิรุช ลงโทษทางวินัย พันตำรวจโท นิรุช เพียงกักขัง ๓๐ วัน ในความผิดฐานมีสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่น ทั้งที่ควรจะต้องลงโทษไล่ออกจากราชการเท่านั้น ศาลปกครองชั้นต้นโดยนายสุรัตน์ พุ่มพวง ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง และในฐานะตุลาการเจ้าของสำนวน นายจิรศักดิ์ สีใจเจริญ และนางสมพร ถาวรวิริยะนันท์ ตุลาการศาลปกครองกลาง มีคำสั่งในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๘/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๑๐/๒๕๕๘ ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และศาลปกครองสูงสุดโดยนายวิษณุ วรรณุญ ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด นายสมชาย เอ็มโอช นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ นายสมชัย วัฒนการุณ และนายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งที่ ๔๓๖/๒๕๕๘ ความว่า การพิจารณาโทษทางวินัย พันตำรวจโท นิรุช สามีนของผู้ฟ้องคดี ไม่อาจถือเป็นเหตุได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๔๓๖/๒๕๕๘ และคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๘/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๑๐/๒๕๕๘ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงแจ้งความร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อดำเนินคดีกับตุลาการศาลปกครองทั้งแปดนาย เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพียงแค่ลงบันทึกประจำวันรับแจ้งไว้เป็นหลักฐาน ไม่ตรงตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีที่ต้องการแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดี การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่และเป็นละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ลงโทษผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท
๓. ยกเว้นเงินค่าธรรมเนียมศาลในการฟ้องคดีนี้ทั้งหมด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา กระทำการขัดต่อประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๖๓/๒๕๕๗ เรื่อง นโยบายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมของรัฐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ หลักคำนิยม ๑๒ ประการของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ และกระทำละเมิดทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และ

/พนักงานสอบสวน...

พนักงานสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับแจ้งไว้ ปรากฏตามรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และเมื่อพิจารณาตามเนื้อหาในรายงานประจำวันดังกล่าวแล้ว ระบุข้อความตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย และทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะดำเนินคดีจนถึงที่สุด ข้อความตามรายงานประจำวันดังกล่าว จึงถือเป็นคำร้องทุกข์ตามความหมายของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว อันถือเป็นขั้นตอนเริ่มต้นของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีใช้การใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครอง คดีพิพาทนี้จึงไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาได้ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า การกระทำของพนักงานสอบสวนเป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม และสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร เป็นการจงใจกระทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน (เงินเดือน) ของผู้ฟ้องคดี เป็นการละเมิดสิทธิของผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นภรรยาที่ต้องตามกฎหมายของพันตำรวจโท นิรุช จันทรพิ้ง ซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ จึงเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๔) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (๕) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด (๖) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง และมาตรา ๒ (๗) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า “คำร้องทุกข์” หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา กระทำการขัดต่อประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๖๓/๒๕๕๗ เรื่อง นโยบายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมของรัฐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ หลักคำนิยม ๑๒ ประการ ของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ และกระทำละเมิดทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับแจ้งเหตุดังกล่าว ปรากฏตามรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และเมื่อพิจารณาตามเนื้อหาในรายงานประจำวันดังกล่าวแล้ว ระบุข้อความตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย และกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะดำเนินคดีจนถึงที่สุด ข้อความตามรายงานประจำวันดังกล่าว จึงถือเป็นคำร้องทุกข์ตามความหมายของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว อันถือเป็นขั้นตอนเริ่มต้นของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มิใช่การใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครอง คดีพิพาทนี้จึงไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาได้ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ฟ้องคดีนำข้อพิพาทดังกล่าว

/มายื่นฟ้องคดี...

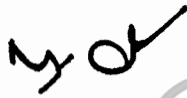
มายื่นฟ้องคดีนี้ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และขอให้ศาลมีคำสั่งลงโทษผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดดังกล่าว จึงมีใช้ คดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลปกครองจึงไม่อาจรับ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมชาย เอ็มโอช

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วรรณุญ

ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีวินัยการคลัง

และการงบประมาณในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด